

συνητηθήσαν ἐκεῖ τὸ λαμπρὸν φῶς τοῦ ἡλίου, οὐρανὸς καὶ θάλασσα κυανῆ, ὄρη χιονοσκεπέαστα, βουνὰ καὶ πεδιάδες σμαράγδινοι, ἀναμνήσεις μυθολογικῆς ἐποχῆς, μνήμη χρόνων εὐκλεῶν, ἡ ἱστορία, ἡ ἀρχαιολογία, ὁ πόλεμος, ἡ νίκη, ἡ ἥττα, ἡ δυσώνυμος δουλεία, καὶ ἡ τὴν πικρίαν τῶν συγχρόνων ἀναμνήσεων ὑποκιρῶσα ἐλπίς τοῦ αἰσιωτέρου μέλλοντος.

Κατήλθομεν τὰ ὑψώματα. Τὴν ὥραν καθ' ἣν ἀφιπέυσαμεν παρὰ τὴν φιλόξενον οἰκίαν τοῦ ἐφημερίου τοῦ χωρίου Κλήματος, ἡ νύξ, ἀπλωθεῖσα ἐπὶ τῆς φύσεως, ἐπέχυσεν αὐστηρότερον καὶ μελαγχολικώτερον τὸ θέλητρον αὐτῆς ἐπὶ τῶν πέριξ ὄρεων, καὶ ἀμφοτέρων τῶν πεδίων, ὧν τὸ μὲν ὑγρὸν ἐλικνίζετο ἠδέως ὑπὸ τὴν πνοὴν τοῦ ἐαρινοῦ πνεύματος, ἐνῶ στερρὸν τὸ ἕτερον ἐψαύετο ὑπὸ τῆς αὐτῆς φορᾶς τῆς αὔρας, ἥτις, σείουσα τοὺς θάμνους καὶ τὰ δένδρα ἀπετέλει ψίθυρον ἀδελφικῶς ἐνούμενον μετὰ τοῦ ῥόχθου τοῦ ἀναπαλλομένου κύματος.

(*Ἐπεται συνέχεια).

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΠΑΓΑΝΕΛΗΣ

ΜΑΘΗΤΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Περιεργότατον βιβλιάριον ἐξεδόθη ἐσχάτως ἐν Λονδίῳ ὑπὸ Ἀμερικανίδος διδασκαλισσῆς, τῆς μίς Καρολίνας Λερόου μετὰ προλόγου τοῦ ὀνομαστοῦ Ἀμερικανοῦ μεθυγράφου Μάρκου Τουαίν (Twain). Ἡ μίς Λερόου συνέλεξεν αὐτολεξεί διαφόρους ἀπαντήσεις τῶν μαθητῶν τῶν ἀμερικανικῶν σχολείων, συναπῆρτισε δ' οὕτω βιβλίον κατ' ἐξοχὴν τερπνόν, ὅπερ ἐπωλήθη κατὰ χιλιάδας ἀντιτύπων ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Ἀμερικῇ καὶ τοῦ ὁποίου ἡ φήμη διεσπάρη καὶ ἐν τῇ λοιπῇ Εὐρώπῃ. Πολλὰ τῶν ἀπαντήσεων, ἃς κατὰ τὸν μακρὸν διδασκαλικὸν αὐτῆς βίον ἐσταχυολόγησεν ἡ ἐκδότις τοῦ βιβλιαρίου, καίτοι χαριέσταται, εἶνε ἀμετάφραστοι εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν. Ὑπάρχουσιν ὅμως ἱκαναὶ ἐπιδεικτικαὶ μεθερμηνεύσεις, ὡς οἱ ἐπόμενοι, παραδείγματος χάριν, ὄρισμοί: «**Δημοκρατικὸς**—ἀμαρτωλὸς περὶ οὗ γίνεται λόγος ἐν τῇ Ἀγ. Γραφῇ. **Κένταυρος**—ζῶον ἔχον τρεῖς πόδας. **Ἀμωρία**—ἡ τροφή τῶν θεῶν. **Δημαγωγός**—ἀγγεῖον περιέχον ζῦθον καὶ ἄλλα ποτά.»

Ἐν τοῖς περιέργοις τούτοις ὄρισμοῖς καταφαίνεται ἡ ἐν τῇ διανοίᾳ τῶν ἐρωτωμένων παιδίων τελουμένη ἐργασία καὶ ἡ ἐπικρατοῦσα—ἴσως ἐκ τῆς μεγάλης ἐκτάσεως τῶν διδασκομένων μαθημάτων—ἐν αὐτοῖς σύγχυσις.

Παρερχόμενοι τὴν γραμματικὴν καὶ τοὺς γενικούς ὄρισμούς, οἵτινες εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀμε-

τάφραστοι, πλὴν σπανίων ἐξαίρεσεων ὡς αἱ παρατεθεῖσαι ἀνωτέρω, φθάνομεν εἰς τὰ μαθηματικά, εὐρίσκομεν δὲ τοὺς ἐπομένους μαργαρίτας.

—Εὐθεῖα γραμμὴ καλεῖται τὸ μεταξὺ δύο οἰωνδῆποτε σημείων διάστημα.

—Τὰ ἀλλήλοις ἴσα εἰσὶν ἴσα καὶ παντὶ ἄλλῳ.

—Διὰ τὰ εὐρωμεν τὸν ἀριθμὸν τῶν τετραγωνικῶν ποδῶν, οἵτινες ἀποτελοῦσιν ἐν δωμάτιον, ἀρκεῖ τὰ πολλαπλασιάσωμεν τὸ δωμάτιον μὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν ποδῶν καὶ τὸ γινόμενον εἶνε ὁ ζητούμενος ἀριθμὸς.

Μετὰ τὴν γεωμετρίαν ἡ γεωγραφία παρέχει ἡμῖν θαυμάσια δείγματα παιδικῆς ἀφελείας.

—Αἱ Ἠνωμένα Πολιτεῖαι εἶνε μικροτάτη χώρα, παραβάλλομένη πρὸς ἄλλας, ἀλλ' εἶνε ἐπίσης ὡς ἐκεῖναι βιομηχανικῆ.

—Τὰ κυριώτερα προϊόντα τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν εἶνε οἱ σεισμοὶ καὶ τὰ ἤφαιστα.

—Τὸ ἀκρωτήριον Χαττεράς εἶνε μέγας ὄγκος ὕδατος, περικυκλούμενος ὑπὸ γῆς καὶ χυνόμενος εἰς τὸν κόλπον τοῦ Μεξικῶ.

Μὴ ὄντες λίαν εἰδήμονες τῆς γεωγραφίας τῆς ἰδίας αὐτῶν πατρίδος οἱ Ἀμερικανόπαιδες, ἐνοεῖται ὅτι περιπίπτουσιν εἰς αὐτόχρομα κωμικὰ λάθη, προκειμένου περὶ τῆς γεωγραφίας τῶν ἄλλων χωρῶν. Οὕτω τὸν Καρλομάγνον καὶ τὸν Πιπίνον ἐκλαμβάνουσιν ὡς ἐπαρχίας τῆς Ἀυστρίας, κατ' ἀναλογίαν ἀκριβῶς ἀντίστροφον πρὸς τὸ πάθημα τοῦ ἐκλαβόντος τὸν Πειραιᾶ ὡς ἄνθρωπον.

Εἶτα κατ' ἐκλογὴν, ἡ Σικελία εἶνε μία τῶν Σανδουίχων Νήσων, τὸ Γιβραλτάρ εἶνε νῆσος βραχώδης, ἡ Κωνσταντινούπολις ἐπονομάζεται βασιλεῖς τῆς Ἀδριατικῆς, τὰ ὀνομαστότερα ἡφαίστεια τῆς Εὐρώπης εἶνε τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορρα.

Ἴδου καὶ εἰς ὄρισμός, ὃν συνιστῶμεν εἰς τοὺς οἰκονομολόγους.

—Ἡ εἰσαγωγὴ χώρας τινὸς ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰ ἐμπορεύματα ἅτινα πληρόνεται, ἡ ἐξαγωγὴ δὲ ἀπὸ τὰ ἐμπορεύματα τὰ ὅποια δὲν πληρόνεται.

Ἄλλ' ἀπολαθέτω καὶ ἡ ἱστορία τὰ ἐκυτῆς—Ὁ Κολόμβος ἐγνώριζεν ὅτι ἡ γῆ εἶνε στρογγύλη, διότι εἶχε στηριξεῖ ἐν ᾧν χωρὶς τὰ θραύση αὐτό.

—Ὁ καρδινάλιος Ρισσελιέ ἦτο εἰς τῶν διασημοτέρων στρατιωτῶν τῆς Γαλλίας. Ἐφρονεῖ τὴν νύκτα τοῦ Ἀγ. Βαρθολομαίου.

—Ὁ Ἀγ. Βαρθολομαῖος ἐσφάγη ἐν ἔτει 1442.

—Ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ ἦτο ἀληθῶς μέγας ἀνὴρ, γράφει ἐν ἐκθέσει αὐτοῦ μαθητῆς τις. Ὑπῆρξε στρατηγὸς μεγαλοφυῆς καὶ συνέγραψε

διδασκτικὰ βιβλία διὰ τοὺς ἀρχαρίους τῆς λατινικῆς γλώσσης μαθητάς.

Πρὸς περάτωσιν τοῦ καταλόγου παραθέσωμεν καὶ ἐπιστημονικάς τινας ἀπαντήσεις.

— Ἡ θερμοκρασία μετρεῖται δι' ὄργανον ὕπερ καλεῖται ὑδρόμετρον.

— Τὸ ἐκκρεμές εἶνε ὑποθετικὸν σημεῖον ἀνηρημένον ἀπὸ νήματος.

— Ἡ καρδία εἶνε σάκκος ἔχων σχῆμα κωμικόν.

— Πάντα τὰ ζῶα τὰ ἔχοντα πόδας εἶνε τετράποδα.

Ἡ συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου βεβαιῶι ὅτι οὐδεμία τῶν ἐν αὐτῷ παρατιθεμένων ἀπαντήσεων εἶνε πλαστή, ἀλλὰ πάσαι ἀκριβέσταται καὶ αὐθεντικάι· χάριν τῶν ἀμερικανικῶν σχολείων θὰ ἤχητό τις τὸ ἐναντίον.

Δ. Κ.

Η ΜΑΓΕΥΜΕΝΗ ΠΕΤΡΑ

(Σκωτικὸν ἀνέκδοτον)

Ἐταξειδιώτης ἐκ Λονδίνου ἐλθὼν εἰς Σκωτικὴν καὶ θέλων νὰ ἐκπλήξῃ τοὺς φίλους του δι' ἀφηγήσεως περιπετειῶν, ἀπεφάσισε ν' ἀνέλθῃ εἰς τὸ ὑψηλότερον σκωτικὸν ὄρος ἄνευ ὁδηγοῦ. Ἀφικόμενος εἰς τοὺς πρόποδας ἐδήλωσε τὴν ἀπόφασίν του ταύτην εἰς τοὺς ὁδηγοὺς ὅσοι ἔσπευσαν νὰ προσενέγκωσι τὰς ὑπηρεσίας των. Ἐνοεῖται δὲ πόσον κακῶς ἤχησαν οἱ λόγοι τοῦ ταξειδιώτου εἰς τῶν Σκώτων τὰ ὦτα.

— Τὸ σχέδιόν σας εἶνε παράλογον, εἶπον εἰς αὐτόν, οὔτε τὰ καλλίτερα μέρη ἤμπορεῖτε νὰ ἰδῆτε μόνος· ἐκτὸς τούτου δὲ τρέχετε καὶ κίνδυνον ν' ἀποπλανηθῆτε ἢ νὰ κρημνισθῆτε.

Καὶ εἶνε μὲν ὅλως ἀκίνδυνος ἡ ἀνάβασις τοῦ ὄρους, ἀλλ' ὁ ταξειδιώτης ἐν ἀγνοίᾳ τούτου διατελῶν ἤρχισε νὰ ὠχρῆ.

Ἐν τούτοις ἐφαίνετο ἀκλόνητος εἰς τὴν ἀρχικὴν ἀπόφασίν του, καὶ ὁ Σκώτος ὁδηγός, ὅστις νομίζει ὅτι τὸν κλέπτουσι ὅσοι ζῆνοι ἀνέρχονται τοὺς ταπεινοτάτους λόφους τῆς Σκωτίας ἄνευ αὐτοῦ, δυσήνασχετεῖ σφόδρα.

Ἰδὼν ὅτι ἄλλως δὲν ἐτύγγανε τοῦ σκοποῦ, ἀπεφάσισε νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν διπλωματικὴν φαινήν τις ἰδέα διήλθε τοῦ λογισμοῦ του.

— Ἀφοῦ λοιπὸν δὲν θέλετε ὁδηγόν, εἶπε προσποιούμενος ὅτι ἀπέρχεται, ὦρα καλή, μόνον μὴ ξεχάσετε νὰ πάτε νὰ ἰδῆτε τὴν μαγευμένην πέτρα.

— Ποία πέτρα; ἐρωτᾷ ὁ Ἄγγλος.

— Στὴν κορυφῇ τοῦ βουνοῦ εἶνε μιὰ πέτρα μαγευμένη ἔς τ'ἀλήθεια. Ὅταν στέκεται κα-

νεὶς ὀρθὸς ἀπάνω ἔς αὐτήν, δὲν ἀκούει πλεῖσά τίποτε, ὅσοις βρόντος, ὅση ταραχὴ καὶ νὰ γίνεταί κοντὰ του—κουφαίνεται ὀλότελα!

— Ἀλήθεια; ἐρωτᾷ ἔκθαμβος ὁ ὁδοιπόρος.

— Ἀστροπελέκι νὰ πέσῃ τρεῖς ὀργυαῖς ἀπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι σου, δὲν ἀκούεις τίποτε, προσέθεσεν ὁ ὁδηγός βλέπων ὅτι οἱ λόγοι του ἔφερον τὸ ποθοῦμενον ἀποτέλεσμα.

— Θαῦμα! ἀνέκραξεν ὁ Ἄγγλος. Πέσμου λοιπὸν πῶς ἤμπορῶ νὰ εὔρω τὴν πέτραν αὐτήν.

— Εἶνε κάπως δύσκολο, μόνον οἱ ὁδηγοὶ τὴν γνωρίζουν. Θὰ σὰς δώσω ὅμως ἐγὼ νὰ καταλάβετε τὴ θέσι.

Καὶ ἤρχισεν ἐντέχνως νὰ δίδῃ τοιαύτας ὁδηγίας εἰς τὸν ὁδοιπόρον, ὥστε ἔφερον αὐτόν εἰς ἐντελῆ σύγχυσιν ἰδεῶν.

— Ἐλα μαζί μου, εἶπεν ἐκεῖνος· βλέπω ὑστερα ἀπ' αὐτὰ πῶς τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ σὲ πάρω μαζί.

— Τέλος πάντων, εἶπε καθ' ἑαυτόν ὁ ὁδηγός, τὸ ψάρι ἐτίσιμπησε τὸ δόλωμα.

Καὶ διευθυνόμενος πρὸς τὴν ἀνωφερῆ ἀτραπὸν ἐπανελάμβανε:

— Σὲ ἴλιγο λοιπὸν θὰ ἰδοῦμε τὴν μαγευμένην πέτρα.

Φθάντες εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ, οἱ ἡμέτεροι ἤρωες χάρις εἰς τὰς γνώσεις τοῦ ἐμπείρου ὁδηγοῦ δὲν ἤρχισαν νὰ εὔρωσι τὸν μυστηριώδη λίθον.

Ὁ Ἄγγλος εὐθὺς ἀνῆλθεν ἐπ' αὐτόν καὶ εἶπε πρὸς τὸν ὁδηγόν ν' ἀπομακρυνθῇ βήματα τινα καὶ νὰ φωνάξῃ πάσαις δυνάμεσι.

Ὁ Σκώτος ἤρχισε νὰ μορφαῖζῃ, νὰ διαστέλλῃ τὸ στόμα, νὰ θέτῃ τὰς παλάμας πρὸ τῶν χειλέων πρὸς ἔντασιν τῆς φωνῆς, νὰ χειρονομῇ—ἀλλ' οὐδ' ὁ ἐλάχιστος ψίθυρος φωνῆς ἀνθρωπίνης δὲν ἤρχετο εἰς τὰ ὦτα τοῦ ὁδοιπόρου.

— Φθάνει, φθάνει, ἔκραξε πρὸς τὸν ὁδηγόν, ἄδικα ξελαρυγγίζεσαι, θὰ βραχνιάσῃς τοῦ κάκου... Δὲν ἀκούω τίποτε, τίποτε ἐδῶ πάνω. Εἶνε θαῦμα ἀλήθεια! Ἐλα τώρα ἐσύ ν' ἀνεβῆς ἔς τὴν πέτρα κα' ἐγὼ θ' ἀρχίσω νὰ φωνάζω.

Ὁ ὁδηγός ἤλλαξε θέσιν μετὰ τοῦ ὁδοιπόρου.

Καὶ ἤρχισεν ὁ Ἄγγλος νὰ κραυγάζῃ, νὰ βρυχᾶται, νὰ οὐρλίζῃ.

Ὁ Σκώτος ἴσταται ἀτάραχος.

Τὸ βουνὸν ὅλον ἐκλονεῖτο ἐκ τῶν φωνῶν, οἱ λίθοι ἔτρεμον.

Ὁ Σκώτος μόνος ἄνευ τῆς ἐλαχίστης συνοφρωσεως, ἀτάραχος προσέβλεπε κατὰ πρόσωπον τὸν Ἄγγλον.

— Δὲν ἀκούεις τίποτε; ἔκραζε πρὸς αὐτόν ὁ ταξειδιώτης.

Ἄλλ' ὁ ὁδηγός δὲν ἦτο τόσῳ μωρὸς ν' ἀποκριθῇ ὅτι δὲν ἀκούει. Οὐδ' ἔδειξε κανὶν διασπάσεως τῆς μορφῆς ὅτι ἤκουε λέξιν.